

ZARZĄDZENIE

Dnia 5 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

po zapoznaniu się z pismem skazanego **S.N.**,
sygnalizującym potrzebę wznowienia z urzędu postępowania kasacyjnego
zakończonego wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2021 r., II KK
130/21,

- 1. stwierdzam brak podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu wskazanego wyżej postępowania (art. 542 § 3 k.p.k.);**
- 2. zarządzam poinformowanie skazanego o treści zarządzenia oraz pouczenie, że na zarządzenie z punktu 1 nie przysługuje żaden środek zaskarżenia;**
- 3. zarządzam zakreszenie sprawy w repertorium KO jako załatwionej w inny sposób.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 17 listopada 2025 r., zatytułowanym „wniosek”, skazany S.N. zwrócił się do Sądu Najwyższego o wznowienie z urzędu postępowania kasacyjnego zakończonego wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2021 r., II KK 130/21. Skazany podniósł, że wyrok ten został wydany przez Sąd Najwyższy z udziałem „Neosędziego”, tj. sędziego powołanego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz

niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3; dalej: ustawa nowelizująca KRS). Skazany wniósł również o ustanowienie obrońcy z urzędu oraz o zwolnienie w całości od kosztów sądowych postępowania wznowieniowego.

Należało zważyć, co następuje.

Po zapoznaniu się z argumentacją skazanego i aktami sprawy należało stwierdzić brak podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu postępowania wskazanego w piśmie skazanego (art. 542 § 3 k.p.k.).

Niezależnie od argumentacji skazanego, wznowienie postępowania kasacyjnego, także z urzędu, jest w tej sprawie niedopuszczalne. Wznović można jedynie postępowania zakończone orzeczeniami, które ostatecznie kończą i rozstrzygają sprawę. Tego przymiotu nie ma wyrok Sądu Najwyższego wskazany w piśmie skazanego, ponieważ jest to wyrok częściowo uchylający wyrok Sądu odwoławczego i w uchylonej części przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania (co warto podkreślić – jest to wyrok uwzględniający kasację Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego w sprawie o wydanie wyroku łącznego). Wyrok ten w zakresie wyznaczonym kasacją Prokuratora Generalnego uchylił zatem procesowy stan „zakończenia prawomocnym orzeczeniem” rozstrzyganej sprawy i spowodował powrót do stanu, w którym postępowanie toczyć się będzie ponownie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2022 r., I KO 53/22). Zatem, orzeczenie wskazane w sygnalizacji skazanego nie jest „prawomocnym orzeczeniem kończącym postępowanie sądowe” w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k. Dopóki trwa stan zawisłości sprawy i istnieje możliwość wzruszenia nawet formalnie prawomocnej części wyroku (art. 442 § 1 zd. drugie k.p.k.), wznowienie postępowania karnego w zakresie tej części jest niedopuszczalne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2019 r., IV KO 116/19).

Niezależnie od powyższego wypada zauważyć, że argumentacja skazanego jest błędna i nie mogłaby być skuteczna nawet wówczas, gdyby w sygnalizacji wskazano orzeczenie sądu kończące prawomocnie i ostatecznie postępowanie karne w sprawie. Skazany wskazał, że w jego sprawie orzekł „Neosędzia”, czyli

sędzia powołany na wniosek wadliwie ukształtowanej KRS. Tymczasem wszyscy sędziowie Sądu Najwyższego tworzący skład tego Sądu w sprawie II K 130/21 zostali powołani do pełnienia urzędu przed 2017 r., a więc przed uchwaleniem ustawy nowelizującej KRS. W składzie Sądu Najwyższego zasiadali: SSN R.M. (powołany do pełnienia urzędu postanowieniem Prezydenta RP z dnia 25 lutego 2002 r., nr 112-3-02), SSN K.K. (powołany do pełnienia urzędu postanowieniem Prezydenta RP z dnia 17 sierpnia 2011 r., nr 1130-9-2011) i SSN A.T. (powołany do pełnienia urzędu postanowieniem Prezydenta RP z dnia 14 sierpnia 2002 r., nr 112-8-02).

W tych okolicznościach stwierdzić należało, że przedstawiona sygnalizacja nie wykazała podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu, w trybie art. 542 § 3 k.p.k., wskazanego na wstępie postępowania.

Z uwagi na powyższe okoliczności, należało zarządzić jak na wstępie.

[WB]

[a.ł]